

5

เสียงหัวใจเต้นโครมครามอย่างหวาดกลัวเพราะไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นกับฉันอีก ผู้ชายสามคนนั้นยื่นเรียงหน้ามองฉันอย่างเอาเรื่องเพื่อจะเรียกร่องค่าเสียหายที่ฉันต้องชดใช้จากการเอาไม้กอล์ฟไปตีรถของเขาจนพังยับเยินด้วยความโง่เขลาของตนเอง

พูดแบบฉลาดก็คือ...โดนเขาหลอก TT^TT

"ฉันว่า..." จินส์พูดขึ้นทำให้ฉันมองไปทางเขาในทันที บางทีเขาอาจจะช่วยพูดแทนฉันก็ได้ "ให้ยัยนี้ชดใช้อย่างอื่นแทนเงินดีกว่า แกจะเอาเงินไปทำไมวะไอ้มาร์ บ้านแกก็มีเยอะแยะ"

"นั่นสินะ แล้วทำอะไรดีล่ะ"

"เล่นเกมกันดีกว่า"

เคียนติเสนอขึ้น มาร์ตินี่มองเขาอย่างสนใจ

"เกมเหรอ ยังไง"

"แกไม่ได้ต้องการเงิน แต่ต้องการตัวยัยนี้ใช่ไหมล่ะ"

"เฮ้ย"

ฉันร้องขึ้น พวกมันอายุเท่าไรกัน ทำไมพูดจาเหมือนตัวเอง กร้านโลกขนาดนี้ นี่ต้องการตัวฉันไปตั้งตั้ง ตกใจเลยนะ...ชอบ เฮ้ย ไม่ได้นะ!!

"ใช่ -_++"

เจ้าปลาน้อย

แล้วมาร์ตินี่ก็ตอบตรงด้วย มายลอร์ด TT(TT

"งั้นมาเล่นเกมกัน ภายในเก้าสิบเก้าวันนี้แกกับยัยนี้ต้องคบหากัน ถ้าแกสามารถทำให้ผู้หญิงคนนี้รักแกได้แกก็เอาตัวเธอไป แต่ถ้าแกไม่สามารถทำให้ผู้หญิงคนนี้รักแกได้แกก็ต้องปล่อยตัวเธอไป ง่ายๆ แค่นี้ทำได้ไหมล่ะ"

"ยอ!!" ฉันทูดขึ้น "เล่นตามนี้ล่ะ ไม่มีข้อตกลงอื่นและไม่มีเรื่องเงินเข้ามาเกี่ยวเพราะฉันไม่มีจ่าย โอเคไหม"

"อย่ามั่นใจให้มาก ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนไม่รักฉัน"

"ฉันนี่แหละคือคนแรกที่จะไม่รักนาย!!"

และนี่คือจุดเริ่มต้นของ Tequila (เตกีล่า) 99...

สี่วันก่อนเกิดเหตุ

เด็กผู้หญิงทุกคน...อ๊ะ หยวนให้หน่อยก็ได้ สักเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ของเด็กผู้หญิงบนโลกใบนี้ล้วนมีความใฝ่ฝันว่าสักวันหนึ่งจะได้พบกับเจ้าชายในฝันเหมือนดังเทพนิยายปรัมปราอย่างเช่นซินเดอเรลล่า ที่บังเอิญเกิดเหตุการณ์กระแฉะทำรองเท้าแก้วตกตรงหน้าบันได แล้วเจ้าชายก็วิ่งตามมาเก็บก่อนจะออกตามหาเจ้าของรองเท้าแก้วไปทั่วราชอาณาจักร อ่า...ไม่ปฏิเสธหรอกว่าฉันก็เป็นหนึ่งในเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์นั้นเหมือนกันที่ใฝ่ฝันเช่นนั้น

แล้ววันหนึ่งความใฝ่ฝันที่จะได้พบกับเจ้าชายในฝันของฉันก็เกิดขึ้นจริง!! งั้นฉันจะเล่าประหนึ่งว่าเรื่องราวของตัวเองเหมือนดังเทพนิยายปรัมปราเรื่องซินเดอเรลล่าเลยก็แล้วกันนะ...

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว... (จริงๆ แล้วเมื่อสามวันก่อน) มีสาวน้อยผู้ขาดความรักจากชายหนุ่มรูปงามคนหนึ่งนามว่า 'ไซคี' เธอคนนั้นหรือฉันนี่ได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนที่และได้รับการชักชวนให้ไปร่วมงานเลี้ยงศิษย์เก่าของโรงเรียนด้วยการใส่ชุดแฟนซี และจะมีการ

6

เปิดเพลงแล้ว Let's dance อย่างเมามัน แนนอน...ยอดไปเลย!!
มีเธอที่คนอย่างฉันจะพลาดโอกาสทองอันแสนงามอนในครั้งนี่ ฉัน
ก็เลยจัดการหาเสื้อผ้าสุดแสนจะไฮโซโก้เก๋... (มั้ง)

ทุเรศจัง ทำไมฉันต้องเลือกใส่ชุดกบเคโรไปร่วมงานเลี้ยงศิษย์เก่า
ของโรงเรียนอย่างนี้ละ...แต่เอาเถอะ หากในงานฉันได้พบกับเจ้าชาย
รูปงามล่ะก็ พอเขาเห็นโบหน้าสวยๆ ของฉันก็คงจะหลงรักตัวเองโดย
ไม่สนใจชุดกบเคโรนี้หรอก... (หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น) ฉันต้องใช้เวลา
ในการเตรียมเจ้าชุดนี้เกือบสองวันเต็มๆ เพราะไหนจะต้องช้อนชุด ไหน
จะต้องแอบหนีที่บ้านออกมาตอนกลางคืนเพื่อไม่ให้ยัยแม่เลี้ยงกับลูกติด
ที่แสนจะเกลียดชังฉันรู้ และในที่สุด...ฉันก็แอบหนีมางานเลี้ยงศิษย์เก่า
ของโรงเรียนจนได้ >O< มันยอดไปเลยใช่ไหมล่ะ พอมาถึงปั๊บทุกคน
ในงานต่างก็ชอบใจกับชุดฉันมาก แม้แต่อาจารย์ที่เคยสอนฉันยังอด
ชื่นชมไม่ได้

"เธอแต่งตัวได้ยอดมากไซ้"

"ขอบคุณค่ะ"

"แต่มันคงลำบากกับการเดินของเธอไปปิดส์นี่"

เออ...รู้่น่า!!

แม้ว่าชุดกบเคโรของฉันจะน่าเกลียด แต่ทุกสายตาก็ยังคงจับจ้อง
มาที่โบหน้าสวยๆ ของฉัน (ช่างไม่รู้ถึงความทุเรศของตัวเองเลยนะเธอ
-_-) ฉันรอแล้วรอเล่าให้มีการเดินรำกันอย่างเมามันเสียที่จะได้ไป
ร่วมวง แต่ไม่รู้ทำไมอาจารย์แก้วๆ ของโรงเรียนนี้ยังคงพูดปาฐกถาที่แสน
น่าเบื่อไม่น่าฟัง ฉันเลยได้แต่นั่งร่อนอบอ้าวกับชุดกบเคโรของตัวเอง
รอเวลาให้มีเจ้าชายรูปงามโผล่มา

"งานนี้จะมีคนหล่อๆ ให้กินจริงๆ เหรอวะ"

ฉันถามก้ามปูเพื่อนซี้ที่เป็นคนโทรชวนฉันมางานนี้ มันอยู่ใน
ชุดยิปซาฟี่เหลือง ช่างเป็นเพื่อนที่เข้าหากันได้ดีมาก *-

"มีสิ"

"ไหนล่ะที่ว่าหล่อ ขอให้หล่อคุ้มค่ากับที่ฉันยอมใส่ชุดกบเคโรแล้ว"

แอบหนีที่บ้านออกมาตอนกลางวันเพราะงานนี้นะ"

"พวกหุ่นพีเงแก่ที่จบบๆ ไปแล้ว มีแต่คนบอกว่าผู้ชายที่จบบจากที่นี่ ส่วนใหญ่หล่อๆ กันทั้งนั้น"

"ให้มันจริงเฮอะ"

ความหวังของฉันที่เกือบจะสลายหายวับไปจากทรวงอกค่อยๆ ฉายแจ่มชัดขึ้นมาอีกครั้งเมื่อได้สังเกตเห็นผู้ชายตัวสูง หน้าตาหล่อเหลา เดินเข้ามาในงานด้วยชุดเจ้าชายสีขาว เสี่ยงกริดวีดีว้ายดังตามมาจาก ด้านหลังบ่งบอกดีกรีของชายหนุ่มคนนั้นได้เป็นอย่างดียิ่งนัก แม้แต่ฉัน ยังอึ้งตะลึงลานเลยนะเนี่ยยย ○○○

"นั่นใครนะ"

"หุ่นพีของเราไง"

เพื่อนต่างห้องที่เคยเห็นหน้าค่าตากันบ่อยๆ สอดเสียงขึ้น ทำเอา ฉันกับก้ามปูหันไปมองอย่างงงๆ นี๊ยพวคนั้นมันสนทนากับใครหว่า แต่ก็เอาเถอะ...จะรับฟังข้อมูลที่ยากูรู้ก็พอ

"เหออ"

"โต่งดังมากเลยนะ เป็นดาวเด่นของงานนี้เลยละ ได้ยินว่าวันนี้ ต้องเป็นตัวแทนของโต้ใผใหญ่หรือโงนี่แหละไม่แน่ใจ แก๊งของเขาเนะ มีกันสามคน พวกหุ่นน้องอย่างเราๆ เห็นแล้วน้ำลายหกกันเป็นแถว"

ฉันเรียนจบบจากที่นี่จริงๆ เหออ ทำไมไม่เห็นรู้จักพวกเขาเลย ลักคนละ --- (วันๆ เอาแต่ส่องกระจกแล้วบอกับตัวเองว่า 'อูบาทัวร์' อยู่ทุกวันเลยไม่มีเวลาไปมองคนหล่อๆ)

"ฉันอยู่ที่นี้โดยไม่รู้จักคนดังอย่างนี้ได้ยังไงกันนะ นี่ฉันมางานนี้เพื่อ จะมากินดาวเด่นในชุดกบเคโระเหออเนี่ย TTATT"

"ทำไมต้องทำหน้าที่เสียใจอย่างนั้น ใขว่าแกอยากกินแล้วหุ่นพี พวกนั้นจะให้แกกินเสียหน่อย ประมาณหน้าตาตัวเองนิดนึงนะไซตี้"

ฉันหันไปมองหน้าเพื่อนชื้ออย่างไม่สบอารมณ์นักที่ชัดขึ้น ฉัน เคยไปทำอะไรที่เจ็บปวดไปถึงได้ตั้งแกหรือเปล่าถึงได้มากระแทกแดกดัน ฉันได้เจ็บปวดขนาดนี้

"ในฐานะที่ได้โผล่ใหญ่ไม่ได้มา วันนี้ผมจึงขออาสาเกล้าเปิดงาน
แทนสั้นๆ ว่า...Let's dance!! สาวๆ คนไหนมีความกล้า...ขอให้เดิน
ออกมาขอผมเต้นรำเพื่อเป็นการเปิดฟลอร์!!"

๑

เสียงประกาศของเขาเรียกเสียงวิ๊ดว้ายกระตุ้วได้เป็นอย่างดีจาก
บรรดารุ่นพี่และรุ่นน้องอย่างพวกฉัน แม้ตอนแรกจะแอบถอนหายใจกับ
ชุดอุบาทว์ของตัวเอง...แต่ก็เอาเหอะ วันนี้ฉันตั้งใจมาสนุกนี่นา กินผู้ชาย
ในชุดกบเคโระ ไม่ตายหรือ >O<

และช่างน่าเหลือเชื่อ!! บรรดาผู้หญิงเกือบครึ่งร้อยวิ่งตรงไปทาง
เจ้าชายชุดขาวนั้นคนเดียว เหลือเพียงนั่งกบเคโระกับนั่งยี่ราฟตัวเหลือง
เท่านั้นที่ยืนมองอยู่ตรงขอบสนามเพราะไม่มีความกล้าพอจะเข้าไป
ขอเต้นรำกับอิตารุ่นพี่คนนั้น (ได้แค่ปากดีและมีความฝันจะได้กินเท่านั้น)

"การที่เราไม่วิ่งไปนี่...ดูเด่นกว่าแม่พวกที่วิ่งไปขอเขาเต้นรำอีกนะ
แก่กว่าไหมไซ้"

"ก็คั้งนั้น...แค่สีของชุดที่เราสองคนใส่อยู่ก็ทุเรศเกินทนแล้วยัง
ทำตัวเด่นได้อีกที่ไม่ไปขอเขาเต้นรำเหมือนผู้หญิงคนอื่นฯ เอ้อ สมเพช
ตัวเองจัง"

ฉันกับก้ามปูกอดกันกลมดิกอย่างคนซีเห่ที่สงสารตัวเองจับใจ TOT
วันนี้กะมาตามหาเจ้าชายในฝัน...ทำไมฉันถึงกลายเป็นกบเคโระไปได้
แงๆๆ

"ยัยกบ"

เอ๋?

"ถ้าฉันจูบเธอ เธอจะกลายร่างเป็นคนหรือเปล่า"

เจ้าชายชุดขาวเดินมาทางเราสองคนตั้งแต่เมื่อไหร่ นั่นคือคำถาม
ที่เกิดขึ้นภายในหัวสมองของฉัน นั่งยี่ราฟสีเหลืองถูกผลักหัวให้ถอยห่าง
ไปจากนั่งกบเคโระ อิตารุ่นพี่ที่มีหน้าตาสุดแสนจะฮอตฮิตนั้นมองหน้าฉัน
พลางแหยะยิ้มเหมือนสมเพชฉันยังงี้ไม่รู้

"แม้จะสมเพชที่เธอเป็นกบ...แต่ก็เอาเถอะ เธอคือผู้หญิงที่ไม่ได้วิ่ง
ไปขอเต้นรำกับฉัน ดังนั้นฉันเลือกที่จะเต้นกับเธอ"

ฉีก...ฉีก...ฉีก...ฉีก...ฉีก!!

นี่คือเสียงดาบแห่งอัศวินราวๆ สามร้อยเล่มที่ทิ่มแทงมายังร่างกายฉัน สายตาของผู้หญิงเกือบครึ่งร้อยคนป่านนั้นเลยที่เดียว อ่า...กบเคโระจะเป็นลม!!

"แต่..."

"เดี๋ยวนี้"

ฉันค่อนข้างจะตกใจนิดหน่อยกับคำสั่งของอิตารุ่นพี่ที่ไม่เคยรู้จักกันด้วยซ้ำ แต่ก็ยอมเดินตามไปกลางพลธอร์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เสียงปรบมือดังเปาะแปะ ทันใดนั้น...เป็ง...เป็ง...เป็ง!! เสียงนาฬิกาบอกเวลาว่าเที่ยงคืนก็ดังขึ้น!!

"Let's dance"

เจ้าชายชุดขาวพุดขึ้นแล้วเพลงก็ดังกระหึ่มจนกบเคโระตัวชา (ฉันเอง) ฉันนึกว่าเพลงมันจะออกแนวลีลาศอะไรอย่างนั้นเสียอีก นึกมันฮาร์ดคอร์เลยนะเนี่ย! แต่เอาเถอะ...นานๆ กบจะมีโอกาสเต้นกับเจ้าชายก็โยกนิดนึงละกัน

ตั้งตั้ง...ตั้งตั้ง... เอ๊ะ!! ซักมันส์ ฉันเริ่มส่ายสะโพกไปมาแม้ว่าชุดกบเคโระมันจะทำให้ฉันเต้นลำบากก็ตาม ก่อนที่ความมันส์สะใจจะค่อยๆ แผ่ไปทั่วร่าง ฉันเริ่มบ๊าบอ สะบัดผมไปมาเหมือนคนบ้าโดยลืมไปเลยว่าตัวเองกำลังถูกทิ่มแทงด้วยสายดาบจากใครบ้าง เจ้าชายชุดขาวค่อยๆ เต้นเขยิบเข้าใกล้ฉันทีละนิด...ทีละนิด... และลมหายใจของเราสองคนก็ค่อยๆ ใกล้กันเรื่อยๆ จนฉันสัมผัสได้ถึงกลิ่นเหงื่อผสมโคโลญจ์ของเขาเลยที่เดียว อ่า...เคลิ้ม...เคลิ้มแล้วซ่านนน...

หมีบ!!

ใครยะ!!

ฉันหันไปมองคนที่ตะตองป่าอันสวยงามของฉันอย่างอารมณ์เสีย สูดซึดก่อนจะเบิกตาโหลงราวกับคูโมงครอทไฟฟ้าได้ดิน!!

"เด็กบ้า! เธอมาทำบ้าอะไรที่นี่!!"

"จิ้นส์!!"

"เธอตายแน่!!"

พี่ชายต่างสายเลือดมองฉันอย่างเหนือกว่าสุดฤทธิ์ และฉันดู
สายตาของเขาออกเลยว่า 'ฉันพี่น้องพ่อของเธอแน่ เตรียมตัวตายได้เลย'
ฉันหยุดเต้านก่อนผลักเจ้าชายชูดชาวนั้นให้กระเด็นออกห่างอย่างลึมตัว

"ลาก่อน ไปละ"

พี่วว!!

"เฮ้ย!!"

ฉันวิ่งชนพี่ชายต่างสายเลือดแล้ววิ่งหลุนๆ ตรงไปยังประตูทางออก
ทันทีท่ามกลางสายตานับร้อยคู่ ช่างเป็นภาพที่น่ามหัศจรรย์ยิ่งนัก
เจ้าชายชูดชาวกำลังวิ่งไล่ตามกบเคโระ ส่วนพี่ชายต่างสายเลือดของฉัน
ที่แต่งตัวเป็นองครักษ์ก็กำลังวิ่งไล่จับกบเคโระพร้อมตะโกนปาวๆ เช่นกัน

"ฉันพี่น้องแน่!!"

เออ รู้แล้ว!! ไม่ต้องย้ำมากก็ได้ ฉันวิ่งสุดชีวิตโดยไม่รู้ว่ 'หาก
วิ่งหนีมันสำเร็จจะได้อะไร' ความกลัวและความตระหนกตกใจทำเอาฉัน
กลิ้งตกลบันไต้เสียงดังปึกๆๆ แต่ดีที่ชูดกบเคโระมันหนีฉันเลยไม่เจ็บตัว
มากนัก แต่ทว่า...รองเท้าอาดิดาสที่ขโมยพี่ชายต่างสายเลือดมาได้คืนหลุด
ตรงหน้าบันได จะให้วิ่งกลับไปเก็บก็ไม่ได้เพราะไอ้เจ้าชายชูดชาวยังคง
วิ่งไล่ไม่เลิก

"ยับยบ!! เธอเสียมารยาทมากที่หนีฉันในขณะที่กำลังเดิน แล้วฉัน
จะเอาหน้าไปไว้ไหน"

"ก็เอาไว้บนคอสิยะ"

"จิ้นส์ จับยับยบนั้นให้ได้!!"

ฟังแล้วคล้ายว่าตัวเองเป็นสูวนันท์...เอาเถอะ อารมณ์นี้เคลิ้มเป็น
นางเอกช่องหลายสีไม่ได้ ฉันต้องรีบวิ่งหนีก่อน แต่แปลกแฮะ สองคน
นั้นรู้จักกันด้วย!! ซวยที่สุด

"ยับไซ้!! หยุดคุยกับฉันเดี๋ยวนี"

จิ้นส์ที่วิ่งนำไอ้เจ้าชายชูดชาวนั้นมาไกลแต่ใกล้ตัวฉันกำลังตะโกน
สั่งให้ฉันหยุดวิ่งแต่ฉันหยุดไม่ได้ อะดรีนาลีนในร่างกายมันหลั่งจนฉัน

||

ควบคุมตัวเองไม่อยู่แล้ว

พี่วว!!

เสียงแหวกอากาศจากอะไรสักอย่างภายในสี่ยววินาทีทำให้ฉันหันไปมอง โลกใก้อาดิดาสที่ฝ้าเท่านั้นลอยเข้าหน้าฉันเสียงดังผัวะ!!

ปึง!!

ฉันล้มลงกับพื้นแต่แน่ใจว่าห้วยังไม่กระแทกเพราะจินสร์รับร่างฉันไว้ได้ก่อน ใต้เจ้าชายชุดขาวที่เป็นคนเขี้ยวงองเท้าอาดิดาสมาค้อยๆ เดินมาทางฉันแล้วยื่นกอดอกมองฉันจากมุมด้านบน ในขณะที่จินสร์วางฉันนอนราบกับพื้นแล้วยื่นค้ำหัวมองฉันจากมุมด้านบนเช่นกัน

"ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนวิ่งหนีฉันได้ถ้าฉันไม่อนุญาตให้หนีจากไปจำไว้ยัยกบ!!"

1

แค่นี้ต้องชำระ!!

ฉันถูกเทศนาจากพ่ออย่างหนักโดยมียายแม่เลี้ยงเป็นกองหนุน ส่วนไอ้พี่ชายลูกติดยายแม่เลี้ยงที่ฉันดำรงชีวิตอยู่กับมันมาได้ราวๆ แปดปี กำลังยื่นกอดอกมองฉันด้วยสายตาดูเย้ยหยันสุดชีพ ชิ!!

"รู้ใช่ไหมว่าออกไปค้ำมิดดิกตื่นมันอันตราย พ่อเคยเตือนแล้ว แต่เราก็งงฝ่าฝืน ถ้าพี่เขาไม่ไปเจอพ่อก็คงไม่รู้เลยใช่ไหมว่าเราแอบหนีพ่อไปเที่ยวตอนกลางคืน นี่เราทำแบบนี้มากี่ครั้งแล้ว ...บลาๆๆๆ"

พ่อสารายาจนฉันหาวหวอดๆ แต่ด้วยความที่ต้องเสแสร้งแก้งๆ ทำเป็นเด็กดีต่อหน้าพ่อ...ฉันเลยต้องมีการบีบน้ำตานิดๆ

"ฮึ๊ก คืออายุจะยี่สิบแล้วนะคะพ่อ คีก็แค่อยากเจอเพื่อนๆ ของคีบ้าง ตั้งแต่แม่จากไป...คีก็ไม่มี 'ที่ปรึกษาที่ดี' ...บลาๆๆๆ"

ฉันซุดเรื่องที่คิดว่าป็นปมด้อยของตัวเองและสามารถสะกิดจุดอ่อนไหวของพ่อได้มากที่สุดออกมา และได้ผล...พ่อทำหน้าที่เร้าให้น้ำตาคลอเล็กน้อยก่อนจะเข้ามากอดฉันอย่างปลอบประโลม

12

"ลูกรัก" นั้นไงละ หุๆ 〰〰 "พ่อไม่ได้ตั้งใจจะว่าเราแบบนี้เลยนะ พ่อแค่อยากให้เราเป็นเด็กดี ไม่ออกไปเที่ยวดึกตื่นค่ำคืน"

"คือเคยทำแบบนี้หรือคะ พ่อไปได้ความคิดเหล่านั้นมาจากไหน คงจะพวกปากสว่างที่ชอบทำตัวเป็นส่ว่นคอยเจาะปากคนอื่นให้มาดำดึ สีนะคะ คนพวกนี้น่าจะโดนดำให้ตายดับดินลื่นใหม่ไปเลย"

ฉันแหล่สายตาไปยังสองแม่ลูกที่กำลังกักริมฝีปากอย่างทำอะไรฉันไม่ได้ ฉันยักคิ้วอย่างขบใจ โหะ!! อย่างน้อยฉันก็เป็นลูกสาวอันเป็นที่รักของพ่อ ขอโทษด้วยนะ...ซินเดอเรลล่าสมัยนี้มันสู้คนไว้ย โหะๆๆๆๆ 〰〰

"ที่คนอื่นพูดมากก็เพราะหวังดีอย่าไปต่อว่าเขาเลย ขึ้นไปอาบน้ำ แล้วนอนดีกว่า ดูลิ จมูกไปโดนอะไรมาแดงแปริ๊ด"

รองเท้าอาดิดาสคะพ่อ...แน่นอน ฉันไม่ได้บอกไปอย่างนั้น

"หกหลัมนิดหน่อยนะคะ เขาเป็นว่าดีขอตัวขึ้นห้องก่อนนะคะ ผันดีคะ"

ฉันเดินทำหน้าสลดก่อนหันหลังให้พ่ออย่างนางเอก พอสบตาเข้ากับยายแม่เลี้ยงและลูกติด ฉันก็ยักคิ้วให้ก่อนจะแลบลิ้นปลิ้นตาอย่างสะใจ โดยเฉพาะจิ้นส์ พี่ชายต่างสายเลือดที่อายุห่างกับฉันแค่ปีเดียวนั้น ชิ ปากไม่ลื่นกลื่นน้ำมัน!!

"คุณพี่ที่รัก กรุณาอย่าสอดเรื่องของคุณน้องให้มากนะจ๊ะ แปร้!!"

"ยัยปีศาจ"

"ไม่เท่านายหรือ"

แอด ปิง...

ฉันปิดประตูห้องนอนก่อนจะทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างหมดแรงแน่นอน...ฉันไม่ลืมเด็ดตัวลุกไปส่องกระจกมองตัวเองว่าเป็นรอยดอกลงของรองเท้าอาดิดาสหรือเปล่า โชคยังดีที่ไม่มียี่ห้อนั้นประทับอยู่บนจมูก แต่รอยแดงๆ กับเลือดกรังๆ ในรูจมูกนั้นทำเอาฉันอยากจะทำแผลเสียดังแปรินๆ แข่งกับก้านกล้วยให้รู้แล้วรู้รอด!!

"ไต่บ้านันมันเอารองเท้าปาหน้ากันเลยนะเนี่ย!!"

13

เจ้าปลาน้อย

ฉันเอามือลูบจมูกตัวเองไปมาก่อนจะหันมาสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจไปเดอร์แมน เมื่อเพลงยออดีตที่ตั้งเป็นเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ฉันเลยกางปีกบินตกลงไปนอนเกลือกกลิ้งบนเตียงอีกครั้งก่อนรับสายอย่างสุดเชิง

"เออว่าไง"

(เฮ้ย แกหายไปไหนมา ทุกคนในงานต่างฮือฮากับเรื่องของแกมาเลยนะวันนี้ แกกลายเป็นทอล์คคออฟเดอะทาวน์ไปเลยทีเดียว)

"เจอแจ๊คพิอตินิดหน่อยนะ พี่ชายตัวแสบของฉันมันดันมาในงานด้วย อ่า... ลืมไปเสียสนิทว่าจินส์เป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนนี้เหมือนกัน"

(คนไหนพี่ชายแก ฉันยังไม่เคยประสบพบเจอ)

"ไม่เจอนะดีแล้ว ว่าแต่จะโทรมาถามไถ่เท่านั้นละเธอ"

(เปล่า คือวันนี้ฉันได้นั่งคุยกับพวกเพื่อนเก่าๆ ของเราสองคนแล้ว รู้สึกว่าการมาพบปะครั้งนี้ยังคุยได้ไม่สะใจ เลยตั้งใจว่าพรุ่งนี้จะนัดเจอกันอีก พรุ่งนี้มากันครบทีมผองเพื่อนเลยนะเว้ย)

"ถ้าออกได้ฉันจะไปนะ"

(ทำไมอะ)

"ก็เมื่อกี้นะสิ ยัยแม่เลี้ยงใจยักษ์กับลูกยักษ์ใจมารदनฟ้องพ่อว่าฉันแอบหนีออกไปเตะแกล็ดแต่ต่อนกลางคืน ฉันเลยต้องใช้มุกเดิมว่าขาดแม่เล่นเอาพอน้ำตาคลอเบ้า แล้วมัวไปเรื่องอื่นจนทำให้พ่อลืมวีรกรรมวันนี้ได้"

(เกิดเป็นแกนี่ลำบากจริงๆ นะ สวยก็ไม่สวยยังจะถูกกักกันอีก)

"ยะ!! เอาจึงว่าฉันจะพยายามไปให้ได้..."

ฉันยังพูดไม่ทันจบดี เสียงดังเพลิงพร้อมทั้งเสียงพลั๊กๆ จากห้องข้างๆ ก็ทำเอาฉันสะดุ้งรุ่งรังกระดิงห้อย และจากการใช้ความคิดประมวลเหตุการณ์แล้วฉันก็ได้แต่หัวเราะชอบใจจนก้ามปูที่ถือสายรออยู่ถามด้วยความสงสัย

(หัวเราะไรวะ เกิดไรขึ้น)

"ก็ไอ้ลูกยักษ์ใจมารนั่นไง มันคงคลังที่ทำอะไรฉันไม่ได้ เลยพาล

14